

Левъ Толстой, „Да се не противимъ на злото“ — учение, което е толкова примамливо, но почивана лъжлива основа.

За съжаление, трѣбва да се констатира, че учението на Толстия се усвоява отъ нашитѣ младежи безъ надлѣжната критика, безъ да го прѣмелятъ: безъ да го прѣкаратъ да мине прѣзъ ретортата на тѣхния критицизъмъ.

Истина е, като разгледате повърхностно учението на Толстия, то като че ли прѣдставлява отъ себѣ си една стройна нравствена система, но ако вдълбочите ножа на научната критика, вий ще заблѣжите, че то на много въпроси не отговаря, въ много си противорѣчи. А най-главното, че то не е жизнено!

Що значи да се не противимъ на злото? Послѣдователитѣ на Толстия и самия Толстой отговарятъ: да не употребявашъ никакво насилие, сила, противъ когото и да било. Съ това се отрицава сѣда, държавата, войната; всѣко едно морално влияние е насилие, всѣко едно убѣждаване е съпротивление на злото. Такива сж крайнитѣ изводи на учението на Толстия.

Нападнатъ сестра ми, азъ не трѣбва да я защитавамъ, защото онзи, който я напада е мой близень, а къмъ него азъ съмъ длъженъ да питая само една любовъ — значи азъ съмъ принуденъ да убия своитѣ роднински чувства — къмъ сестра си, въ името на любовта къмъ ближния.

Учението на Толстия ми налага извѣстни обязанности къмъ ближния и въ сжщото врѣме ми запрѣщава да пазя сестра си, като че ли сестра ми не е моя близна; отрича у мене всѣкакво чувство на справедливостъ, всѣкакво чувство на състрадание, азъ трѣбва да си сгърна ржцѣтѣ и да гледамъ, какъ сестра ми ще я убиватъ, хубава любовъ къмъ ближния! Единия го оставамъ да върши безобразие, несправедливостъ, да убива, а другия да бжде убитъ, разпокъсанъ, избитъ, ограбенъ. Съ такава любовъ обществото ще се разкапи, а личността ще се обърне въ звѣрь, ще испъкнатъ най-долнитѣ инстинкти; любовта е чувство самодѣятелно и, като такава, то вѣтхва въ борба съ злото, помага на ближния, защитава го!

Милосърдието.

на врѣмето си въпросъ.

Най-високата човѣшка добродѣтель е милосърдието. Основата му е: *любовта и себеотричането*. Всѣко добро дѣло, що украсява страницитѣ въ историята на човѣчеството и е спомогнало за неговото културно и нравствено развитие е плодъ на милосърдието. Учението на Исуса Христа е учение за милосърдие: „*милости хошу, а не жертви*“. Неговото служение и дѣло сж въ полза на падналия въ грѣховното робство човѣчески родъ, когото и избави съ себепожертвуванието. И нашето освобождение отъ петвѣковното робство е сжщо дѣло на милосърдието, което бѣ истинската характерна черта на благочестивиятъ по духъ и сърдце Царь-Освободителъ. Милосърдието е правило и прави чудеса въ историята и живота на човѣчеството и стимула му е непобѣдимъ. За него спънки и невъзможности не съществуватъ, стига да е въ сърдцата на хора, изпъл-

нени съ любовъ, правда и самоотвърженостъ. Всѣкой човѣкъ, безъ разлика на полъ, положение и състояние, може да бжде проводникъ на милосърдието; но най-добриятъ изпълнител на завѣта му е човѣкътъ, що е възпитанъ въ духътъ на Християнската любовъ и самоотвърженостъ — това е свидетелството на историята, която е отблѣзала имената на такива благочестиви християни милосърдие и високонравствено, защото блѣщи въ всичкото си величие на съзнателно и безъ сѣнка на колебание изпълненъ дългъ. Милосърдието може да бжде плодъ на отдѣлни лица цѣли общества, па дори и на цѣль народъ, защото то е дългъ, а дългътъ на миниатюрността, и индивидуитѣ е сжщеврѣменно и такъвато на обществото, народа и — обратно. Разликата е само тая, че индивидуалността въ милосърдието бива по-ограничена, а милосърдието на цѣло общество или народъ сж мощни, а крайната цѣль е благоденствието на човѣчеството, диктувано отъ желанието на Създателя му.

Приемайки, че всичко това е неотрицаема истина, ний Плъвенскитѣ граждани, по-скоро и по-добрѣ е да се сплотимъ въ единъ духъ на любовъ и самоотвърженостъ и се завземемъ съ изпълнението на единъ нашъ занемаренъ дългъ. Този дългъ е: чрѣзъ дѣлото на милосърдието да облѣкчимъ тежката участъ на нашитѣ съграждани, братя и сестри, които се намиратъ въ положението на немощни, бѣдни и бездомни старци и сирачета. Врѣме е вече да въздигнемъ въ градътъ си *домъ на милосърдието*. Този домъ, този олтарь на любовта къмъ ближния ще бжде най-хубавото украшение за градътъ ни и най-надѣжния свидетел прѣдъ Бога и прѣдъ вѣнкашния свѣтъ за религиозно-нравственото ни състояние, защото въ него ще се избърсватъ сълзитѣ на плачущитѣ и страждущи отъ нѣмотия наши братя и сестри, които съ радостъ и утѣха ще благодарятъ Бога за сторенитѣ имъ милости и ще Му възнасятъ топлиитѣ си молитви, които ще ни бждатъ и нержкотворимото и отъ вѣрата ни проповѣдвано богатство. За градъ, като нашия, съ свѣтло бждѣще — и по географическото си положение, и по развитието на търговията и по историческото си значение, такъвъ *домъ* е належачъ и въздигането му и поддържането му не ще бжде тѣжко за насъ, жителитѣ му, стига да съзнаемъ, че това е нашъ дългъ, когото сме занемарили, а *трѣбва* да го изпълнимъ. Нека винаги помнимъ, че на общия и страшенъ сждъ Господень ще бждемъ приканени да наслѣдимъ царството Божие не за туй, че прѣзъ земния си кратковрѣмененъ животъ сме успѣли да придобиемъ богатство, честь и слава; че сме могли да въздигнемъ мраморни палати; че сме биле редовни посѣтители на балове, вечеринки, маскаради и, че сме участвували въ събрания, кждѣто сме кощунствували противъ Бога и св. Му църква и сме се надуте прѣдставлявали за учени и всезнающа, че и тайната на мирътъ въ ржцѣтѣ си държимъ (?); че сме си угаждали до прѣсищане съ излишества съ роскошна храна и облѣкла; че сме служили усърдно на страститѣ и прищевкитѣ си; а за туй, че сме нахранили, напоили, облѣкли, утѣшили, посѣтили — въобщо облѣкчили тежката участъ на страждущитѣ и нуждающитѣ се човѣци, които Спасителя нарича свои малки братя, защото е казано: *Бла-*

женни милостивитѣ, понеже и тѣ помилувани ще бждатъ“.

Като повдигаме този наврѣмененъ и важенъ въпросъ, молимъ мѣстния печатъ да се произнесе по него, въ смисълъ: какъ по-добрѣ би се разрѣшили и осществили, а достоуважаемитѣ ни граждани — да го прѣгърнатъ съ готовностъ и усвоятъ, тѣй, че когато бждатъ поканени на общо събрание по неговото разискване и разрѣшение, да бждатъ пригответени и се искажатъ въ благоприятна смисълъ за осществяванието му. Ето дѣка е любовта къмъ ближнитѣ...

Нека Богъ благослави похвалното прѣдначинание!

Плъвенъ,
14-й Май 1902 год.

Гражданинъ.

Б. Р. Като даваме въ листѣтъ си мѣсто на горната статийка, пратена ни за публикуване, отъ единъ нашъ уважаемъ гражданинъ, не можемъ да не дадемъ и ния мнѣнието си по тоя, отъ голѣма важностъ и интересъ въпросъ, който ако се постигне, действително ще бжде едно отъ най-хуманнитѣ дѣла на Плъвенскитѣ граждани. Ний ще стоимъ за подкрѣпа на това благородно дѣло и горещо желаемъ сполука на бждѣщата похвална инициатива. Нека нашитѣ свещеници се по заинтересуватъ по тоя важенъ въпросъ и жертвуватъ частъ отъ доста свободното си врѣме, като се явхтѣ тѣ, като първи инициатори за създаванието на такова общество, което съ трудъ и постоянство ще постигне всичко.

Мѣстна хроника

Примѣренъ Околийски Началникъ, Министра на Търговията и Земледѣлието съ заповѣдъ № 480 е обявилъ похвала на и. д. Троянския Окол. Началникъ, г. Д. Михайловъ за дѣто, по край изцѣлението на прямитѣ си служебни обязанности, се е постаралъ да проучи поминѣка на населението отъ околията си, и се е погрижалъ за подобрѣнието на нѣкои отъ клоновѣтъ на земледѣлието като: *овощарството, бубарството и др.* съ цѣль да стане по-производителенъ труда на жителитѣ отъ тамошнитѣ планински мѣста. Не можемъ да не сърадваме и не похвалимъ и ния този примѣренъ Окол. Началникъ, когото горѣщо поздравляваме. Нека всинца да се заинтересуваме за подобрѣнието на земледѣлието по всичкитѣ му клонове и дадемъ всички възможности за подобрѣнието на народния поминѣкъ, въ което е единственното и най-цѣлесобразно спасение на народитѣ отъ тѣжката и непоносима вече криза. Дано примѣра се послѣдва и отъ други Окол. Началници.

— Г. М. Таневъ, Пещерския Нар. Прѣдставителъ, е направилъ слѣдующитѣ двѣ интерпелации въ народното събрание: еднаа къмъ Министра на Търговията и Земледѣлието, а другата къмъ Министра на Общитѣ Сгради.

Съ първата си интерпелация г. Таневъ пита, истина ли е, че учителя отъ Плъвенското Винарско-Лозарско училище, г. Драговъ, е търгувалъ съ американски лози и отъ държавния разсадникъ, за своя частна смѣтка, а отказвалъ да дава на гражданитѣ американски лози, подъ прѣдлогъ че нѣмало, когато билъ оставилъ за себѣ си 50,000 лози, които прѣдалъ на г. Н. Хасакиевъ, да ги облагороди и да ги продава за тѣхна лична смѣтка. Ако това е истина, интерпелатора пита: какви мѣрки е взело Министерството спрямо тоя учителъ.

Съ втората си интерпелация г. Таневъ пита: истина ли е, че по силнитѣ наблѣгания и заплашителни настоявания на Плъвенския градски кметъ, Хр. Данаиловъ, прѣдъ държавния инженеръ въ Плъвенъ, е билъ назначенъ, съ 6 лева дневна заплата *поляка, чужди подданикъ, Албинъ Цибулски*, на служба и то — въпрѣки желанието на инженера който заявилъ, че никаква работа нѣма за тоя, само да се изхрани, чиновникъ. Интерпелатора пита г-нъ Министра: какви мѣрки ще вземе, за да се не случватъ такива нарушения на чл. 65 отъ основния ни законъ Конституцията.

Б. Р. Като даваме мѣсто на тѣзи двѣ интер-

пелаций въ листъ си, ний ще слѣдимъ да видимъ какви отговори ще даждъ Г. г. Министритѣ и ще се повърнемъ да поговоримъ по обстоятелствено по тѣхъ, а особено по втората.

— Празднина на Славянскитѣ просвѣтителѣ св. Кирилъ и Методий т. г. се отпразднува въ градътѣ ни твърдѣ слабо и мъртво, което правеше лошаво впечатление на всѣки истински българинъ. Защо бѣ това така? Не знаемъ и не можемъ да си го обяснимъ. Слѣдъ отслужването на Божественната литургия въ църквата „св. Параскева“ стана тържественно шествие прѣвъ нѣкой улици на градътѣ съ ликътѣ на просвѣтителитѣ, послѣдвано отъ ученички и ученици. Прѣдъ училището „Мария Луйза“ се отслужи молебенъ. Слѣдъ молебена учителя г. Ив. Георгиевъ държа доста съдържателна по случаятѣ рѣчь, която произведе особено впечатление на присѣдствувашитѣ. Въ заключение г. Георгиевъ се обърна къмъ ученичкитѣ и ученицитѣ съ думитѣ: почитайте памѣтѣта на Славянскитѣ просвѣтителѣ, които ни дариха книжнина. Слѣдъ всичко това, подъ звуковетѣ на военната музика се изиграха 2—3 народни хора отъ ученички и ученици. Много лошаво впечатление правеше и това гдѣто, изключая нѣкой отъ г. г. офицеритѣ, въ церимонията войската не взе участие. Слѣдъ обѣдъ ученичкитѣ и ученицитѣ играха хоро прѣдъ учил. „Мария Луйза“ но не вече подъ звуковетѣ на военната музика, а подъ скромната цигулка на Куртоолгу. Военната музика, както разпиряха нѣкой зевзечи, била оставена да си отпочине отъ умората, която направила съ цѣлдневното си свирене на 1-й Май въ Плѣв. офицер. събрание, които правиха съмейно *майосванието си*, та нѣпрѣстанно имъ свири музиката, а на 11-й Май трѣбваше да свири единъ Куртоолгу съ своята скромна цигулка и да се тачи памѣтѣта на нашитѣ просвѣтителѣ. Така и прилича ще кажемъ ний, и повече нищо. Съ това вѣрваме, че се оправдаватъ думитѣ: „народъ, който не почита памѣтѣта на Великитѣ хора е осмѣденъ на загиване“.

— 18-й Май тезоименния день на Н. Ц. Височество, въ градътѣ ни се отпразднува по обикновено му. Но и въ този день градътѣ ни бѣше доста заспалъ, а това до извѣстна степенъ се отдава на това, че въ сѣщия день имаше увеселителенъ влакъ, устроенъ, отъ кого и защо не знаемъ, до Ромънския градъ Турно-Магурели, когато въ сѣщия день бѣ праздника и на неустраними поборникъ и революционеръ, Христо Ботевъ, който сложи коститѣ си за свободата на тая България. Праздника се празднува доста тържественно въ с. Козлодуй, за гдѣто трѣбваше и нашитѣ бай Ганювци-общинаритѣ да устроятъ увеселителенъ тренъ, отколкото да разкарватъ Плѣвенскитѣ граждани по Турно-Магурели и да ги излагатъ на разни подигравки и прѣврѣния отъ страна на Ромънцитѣ, които освѣнъ дѣто оскубали като патки който имъ падналъ, но въ края на крайщата, имъ устрояватъ и едно безобразно шикапирание, отъ което сж се възмутили и малкитѣ дѣца. „Умному мало да вѣтъ“, казватъ нашитѣ братушки. Тѣй стана и съ нашитѣ посѣтителѣ на Ромънскитѣ Култрагерки.

Въ сѣщия день Туристическото въ градътѣ ни дружество бѣ наредило единъ излетъ до гр. В. Търново за запознаване на членоветѣ си съ Историческитѣ мѣстности около тоя старъ Български градъ, заобиколенъ съ печалини останки отъ старо Българско величие. За този излетъ настоятелството бѣ пуснало една покана до членоветѣ на дружеството, въ която покана бѣ казано, че този излетъ е задължителенъ за всѣки членъ и за това, при подписването на поканата, даваше и по 2 лева, като ангажементъ че ще вземе участие въ излета. А въ сѣщностъ какво излезе читателю! отъ 100 и повече записани членове се отзоваха само 24, които и отпихуваха за Търново. Самъ г. Прѣдседателя блѣстеше съ отсъствието си и даже казватъ, че билъ издалъ нѣкаква си покана безъ даже да сондира мнѣнието на другаритѣ си, като ходилъ да убѣждава и нѣкои отъ членоветѣ, че вѣсто да се ходи въ Търново било по-добрѣ да се отидѣло въ Турно-Магурели, защото щѣли биле да отидатъ тамъ гражданитѣ и било имало увеселителенъ тренъ: „Вижъ му акъла, па му крой шапка“ ще кажемъ ний. Той съ тѣзи си дѣйствиа много прилича на онзи турски ходжа, който като не можѣлъ да цине Силистра, почналъ да кандарисва този, който искалъ паспортъ, да отиде въ *Селиврия*. Г-нъ Панаѣтовъ излѣзна малко практиченъ въ случая: тамъ дѣто ще отидатъ голѣмцитѣ, трѣбвало да бжде и той, защото сега течението е таково, но му се не удаде, защото тия членове, които поддържахъ единъ пътъ взетото си рѣшение, си заминаха за Търново и, както разпиратъ нѣкои отъ ходилитѣ Г-да, прѣбрали доста весело и останали много благодарни отъ

тоя излетъ. Тѣ биле посрѣщнати отъ тамошнитѣ си другари, а именно отъ г. Прѣдседателя и секретаря на тамкашното Туристическо дружество, които се не отдѣлили отъ другаритѣ си посѣтителѣ и ги развели по всички забѣлжити исторически мѣстности, като имъ обяснили всичко твърдѣ добрѣ. Плѣвенскитѣ туристи сж крайно благодарни на другаритѣ си отъ Търново за услугитѣ и готовността имъ, като имъ общаватъ, че при прѣвъ удобенъ случай взаимно ще имъ отслужатъ и тѣ въ едно посѣщение на градътѣ ни. Нашитѣ сърдация къмъ Плѣвенскитѣ и Търновски туристи, които даватъ начало на единадушие и зближение, за проучаване и украсяване на забѣлжителни и красиви мѣстности отъ отечеството ни. Желаетъ отъ сърдце и душа прѣбсѣщаването на Туристическитѣ дружества въ страната ни.

— Градинско увеселение. На 23-ий т. м. въ градската градина се даде отъ страна на дружеството „Съгласие“ градинско увеселение, придружено съ теглѣнието на лотария чрѣвъ томбала (лото). Приходитѣ отъ това увеселение ще бждатъ за библиотеката на сжщото д-во. Изобщо увеселението излѣзе доста сполучливо. Г. Тодоръ Иотовъ (велосипедистъ), произведе най-напрѣдъ своитѣ игри съ велосипеда си, и очуди почти всички приѣзштуващи, съ искусството и цѣрвостѣта си по запаване равновесието на велосипеда, на много пъти той бѣ поздравляванъ съ ржкоплѣскание отъ благодарната публика. Поздравляваме го и ния отъ наша страна. Слѣдъ него играха юнацитѣ своитѣ гимнастически упражнения, които изпълниха прѣкрасно и сжщо бѣха поздравлявани отъ публиката съ живи ржкоплѣскания. Най-сетѣ се тегли лотарията и публиката се разотиде съ добри впечатления и доста благодарна отъ това забавително увеселение.

Единственния недостатѣкъ изобщо въ увеселението бѣ това, че въ обявенията които бѣха разпрѣнати изъ града, се съобщаваше, че игритѣ ще започнатъ точно въ 4 1/2 час., а юнацитѣ дойдоха въ градината едва къмъ 6 час.; игритѣ (увеселението) се започна къмъ 7 час., та искаме да кажемъ, че точноста, която е най-важна за случаятѣ, не бѣ спазена, но като се вземе прѣдъ видъ българската точноста изобщо, и въ този случай ще кажемъ е простителна. Желателно е поне за другъ пътъ, когато се назначава часъ на започването, да се мисли добрѣ и тогава да се съобщава, като се употреби всичко усилие да се спазва по възможность часѣтъ, защото иначе прави лошаво впечатление на публиката.

— Отъ нѣкое врѣме насамъ забѣлзваме че нашитѣ общински управници проявяватъ похвалното желание да запазятъ общинската мѣра да се не завладява отъ частнитѣ притежатели, които граничатъ съ нея, само че тѣ въ много случаи сж несправедливи и гледатъ и на тоя общественъ интересъ съ партийни очила. Слушаме да ни разправятъ, па и ния сами виждаме, че се гледа тѣй, че щомъ е нѣкой отъ „нашитѣ“ или пъкъ е способенъ да лакеиничи прѣдъ кмета, помощницитѣ или нѣкой отъ съвѣтницитѣ, то той се не закача и може постепенно да заграбва общинската мѣра безъ да му каже нѣкой нѣщо. Най-учебиющия и нагледенъ примѣръ е съ новопосаденото лозе на г. Юр. Дилчовъ, който полка-лека, въ скоро врѣме ще се смѣкне чакъ до шосето. Сега посадилъ дрѣвчета отъ навѣнъ лозето си, до година ще издигне окопъ да си загради дрѣвчетата, ще насади пакъ други и ще ги загради, до дѣто стигне неусѣтно до шосето, па иди му разберъ тогава. Споредъ насъ, не трѣбва да се гледа тѣй леко на тия работи, а трѣбва строго и справедливо да се пазятъ общинскитѣ имоти да се не присвояватъ отъ частни лица. Нека се привикатъ всички притежатели, които граничатъ съ общинска мѣра, въ общ. управление, да имъ се поискатъ документитѣ и се узнай кой е заграбилъ и се постави една по-добра граница, па билъ тои вашъ или нашъ. Тѣй, разбираме ния, се пазятъ общинскитѣ имоти, а не както е било до сега: щомъ не е отъ нашитѣ дрѣжте, соринете, а пъкъ той ако е правъ да се отнесе въ сѣдѣтъ. Ний ще чакаме да видимъ какво ще направи общината ни по тия работи и пакъ ще се повърнемъ въ единъ отъ слѣдующитѣ си броеве.

— Четемъ въ Б. Т. В. че мними нѣкакви 1000 Български туристи биле ходили въ Ромънския градъ Турно Магурели и тѣзи туристи биле отъ градътѣ ни, което е споредъ насъ една нагла лъжа, пусната, кой знай съ каква тенденция. Туриститѣ биле прѣдвождани отъ Плѣв. окр. управителъ г. Ив. Рачевъ и градския кметъ Данаѣловъ (не се смѣй читателю) Плѣвенскитѣ туристи въ сѣщия день имаха излетъ до г. В. Търново, но не и до Турно-Магурели. При това, нито г. Рачевъ нито г. Данаѣловъ сж още членове на Туристическото дружество въ градътѣ ни.

Тѣ, вижда се, чакатъ да отидатъ и туриститѣ да имъ правятъ овадий и ги вдигатъ на ржцѣ, както направиха юнацитѣ въ „кайлжка“, та тогава да се запишатъ, но ни е на ума, че такава честъ нѣма да ги огрѣй отъ страна на туриститѣ. Желателно е, щото събрата ни Б. Т. В. да прѣвѣрва по напрѣдъ новинитѣ си и тогава да ги прави достойние на публиката.

— Кражба. На 14 т. м., при прѣстигането на Софийския смѣсенъ влакъ на Плѣвенската гара, пощенския куриеръ отъ Сомовитския влакъ миналъ въ Софийскитѣ, за да получи пощата и оставилъ вратитѣ на пощен. купе отворени. Неизвѣстенъ и нехфанатъ крадецъ, въ това врѣме се вмѣкналъ и задигналъ единъ групъ отъ банкноти, на стойность 6000 лева. Слѣдъ заминаването на влака за Варна се узнало, че група билъ откраднатъ по-напрѣдъ и, още отъ Пордимската гара била дадена телеграфическа заповѣдъ да се обискиратъ пътницитѣ, но не намѣрили нищо. Ще може-ли да се хфане крадеца, съмнително е.

— Събрата ни „Бдитель“ на нѣколко пъти вече прави запитвания по дѣйността на мѣстния клошъ отъ комитета „Царь-Освободителъ“, но всичко остава „миндеръ-алтж“ т. е. подъ сукно, на което причинитѣ сж много и разни, а най-очебиющитѣ сж тѣзи, че „всѣко начало на добра и похвална инициатива се приема у насъ съ ентузиазъмъ и наскоро къмъ всичко охладяваме, дори до забравяне“. Напр. прѣди 25 години съгражданитѣ ни сж искали разрешение да построятъ на името на Царь-Освободителя мжжка гимназия; въ с. Пордимъ бѣ възникнало по едно врѣме желание да се направи градина на името на царя; дълго врѣме се баткаше за направата на училище на името на Плѣвенския и Ловчанския герой Скобелевъ 2-й; говори се, че общинския съвѣтъ щѣлъ да строи нѣкакъвъ шадраванъ съ бюста на Царь-Освободителя; казватъ ни, че имало инициатива за направата на памятникъ за излѣзлитѣ отъ Плѣвенъ поборници и опълченци. Чуваме, че се имало грижа за направата на мавзолей за загиналитѣ около Плѣвенъ руси, казватъ и казватъ ала нищо на бѣлъ свѣтъ не излиза, па и слаба е надѣждата че ще стане що годѣ.

Простете ни, читателю, ако се рѣшаваме да Ви кажемъ истината, въ която се крие расковничето на мнимата ни апатия къмъ тѣзи общеполезни работи: нашъ „бай Ганю“ всичко върши само съ пари, та не е чудно, че ако Царь Освободителя, като е разрѣшилъ построяването на гимназията, не се досѣтитѣ, че освѣнъ жертвитѣ които лично е направилъ за градътѣ ни, трѣбвало и парична помощъ да даде, прѣдъ видъ на което за себе си не забравихме, а за него да, понеже гимназията вмѣсто „Александръ II“ сега се нарича „Държавно Винарско Земледѣлческо училище“. По всички други въпроси и въпросчета едва-ли нѣкой ще се обади и то — по сжщата причина, по която мълчимъ на зачекнатия отъ „Бдитель“ въпросъ за събранитѣ отъ юбелея на Априлското въстание пари. Частната ни инициатива не може да вирѣе, защото . . . на знаемъ-ли защо, на тукашнитѣ ни голѣмци това не било казватъ по волята. На кжсо казано, ако получимъ отъ София заемъ, всичко ще направимъ или нищо, ако-ли го не получимъ, то и така ще си прѣмигаме. Ще се повърнемъ.

— И нашитѣ янлшъ социалисти въ органътѣ си „Нова Струя“ бр. 24 ржжкатъ ерѣщу мѣрката, съ която сегашната камара готвѣла да сюрпризира съмишлениитѣ имъ учители съ изпѣждането имъ отъ училищата. Това е малко ще кажемъ ний, защото това е едно необходимо зло, което трѣбва да стане, за да избѣгнемъ още по голѣмото зло, състояще въ това, че по примѣра на другитѣ православни народи Законъ Божий трѣбва да се прѣподава въ училищата изключително отъ свещеници, за да се не дава възможность на соц. учители да се гаврятъ съ религията ни която ни е крѣпила 500 год. подъ турското робство и да ни причиняватъ съмнѣние: дали да пращаме дѣцата си въ училището, дѣто има разсадници на гнили морални рутини и дѣцата ни навикватъ да се гаврятъ съ религиознитѣ обряди, а за *свободомислящиятъ* сж свободни улицитъ и пазарищата на абсолютната свобода, защото училищата и църквата сж тѣснени за мислитѣ имъ. Почуваме, че гражданитѣ ни се готвѣли да подаватъ прошение въ народното събрание, да освободи отъ служба свободомислящитѣ учители и учителки.

— На 12 т. м. г. Г. И. Фичевъ, секретаря на I-то Взаимно-Благодѣтелно д-во „Поддрѣпа“ държа своята рѣчь по цѣлѣта и благодарѣлността на това първо Българско д-во. Той бѣ много ясенъ въ излагането на мислитѣ си и присѣдствувашитѣ господжи и господа вѣрваме да разбраха всичко твърдѣ

добрѣ и се увѣриха, че слѣдъ като проникне това дружество мѣжду масата-народъ, дѣлото му ще бѣде едно истинско благодѣяние за него.

Въ сѣщия денъ дойдоха въ градътъ ни, по екскурзия, ученици отъ Казанлъжското педагогическо училище, които прѣстояха само до 4 часътъ подиръ обѣдъ и си заминаха по желѣзницата. Много се е писало и говорило по цѣлтъ на тѣзи екскурзии, но дали поне единъ отъ ръководящитѣ ги учители е взелъ присърдце общото желание за поуката, която би трѣбвало да се даде на нашата младежъ отъ тѣзи обиколки, вижда ни се да е съмнително, защото не видѣхме нито одного да разведе бѣдѣщия ни учителъ по прочутитѣ Плъвенски висоти и имъ даде поне повърхностни свѣдения за станалитѣ събития. — Бѣхме и въ Плъвенъ ще ви каже ученика; видѣхме всичко, а въ сѣщностъ — нищо.

Статистически свѣдения за движението на населението въ гр. Плъвенъ отъ 1—25 Май 1902 г.

I Раждания 28 мъжки и 17 женски отъ които: Българи—36, Турци—6, Еврей—2 Цигани 1.

II Умирения 19 мъжки и 14 женски, отъ които: Българи—25, Турци—4. Еврей — Цигани 1.

Въ гр. Плъвенъ отъ 1—25 Май 1902 г. срѣдната температура е била 16¹⁸ °, а срѣдната влажнина 68⁷².

СВѢДЕНИЯ

За констатиранитѣ и прѣкратени заразителни болѣсти по добитъка въ Плъвенското окръжие отъ 1—25 Май 1902 год.

I. ПЛЪВЕНСКА ОКОЛИЯ, село Махлата, прѣкратена „краста“ по овцетѣ. с. Левски, констатирано „шапъ“ по конетѣ.

II. ЛУКОВИТСКА ОКОЛИЯ, село Торосъ, констатирана „червенка“ по свинетѣ.

III. ТРОЯНСКА ОКОЛИЯ, с. Дълбокъ долъ, констатирана „огница“ по свинетѣ.

IV. ТЕТЕВЕНСКА ОКОЛИЯ, с. Гол.-Брѣсница, констатирана „гърлица“ по свинетѣ.

КНИЖНИНА

Въ редакцията ни се получиха:

1) Списанието Звѣздица. Година XI, книжка V за мѣсець Май.

1). Бесѣди по земледѣлието. отъ Г. Акацовъ, книга за земледѣлци-практици и за народни учители прѣвелъ Н. С. Балкански отъ гр. Стара-Загора, 1902 година.

3) „Поборникъ“ седмиченъ политически независимъ вѣстникъ, брой 3, година I, редакторъ Ст. Милошовъ.

О Б Я В Л Е Н И Я

Българска Работилница
ЗА ГЪБОВИ ЗАПУШАЛКИ
Братия Г. Кументи
гр. Бургасъ.

Нашата фабрика, е снабдена съ най-усвършенствувани и най-последни системи машини, изработва всичкитѣ видове гъбови запушалки за разни употребления.

Въ нашата работилница се изработватъ запушалки:

За аптеки, за разни голѣмини бутилки и галоши, домаджани и варели, за пивоварници, фабрики за коняци и линьори, химически фабрики и лабораторий, фабрики за мастила, за минерални води и пр. и пр.

Продава се не изработена гъба въ бали отъ 80—90 кила и разни специални гъбови артикули: като фронтални за шапки, солети за ботуши и пр. и пр.

Работилницата ни конкурира по качество и цѣни гъбовитѣ запушалки на европейскитѣ фабрики, а поръчкитѣ се изпълняватъ съ най-голѣма акуратностъ.

Цѣноразписи и мостри се изпращатъ при първо поискване.

Прѣдставителъ за Плъвенъ:
Цв. Караивановъ.

Поддържайте мѣстната индустрия.

ОБЯВЛЕНИЕ

Подписаний чрѣвъ настоящето обявявамъ на Г. г. интересующитѣ се, че за въ бѣдаще ще мога да поставямъ на мѣсто разни величини джамове (стъкла на прозорци), гледци на разни огледала и рамки на разни портрети.

Освѣнъ това, приемамъ да доставлямъ и изработвамъ каменни стѣпала за стѣлби и разни каменни стѣлпове. При това наемамъ и изработвамъ разни памятници отъ всекакъвъ видъ камъни.

За споразумѣние моля всеки да се отнася до Търговското Бюро на Цвѣтанъ Караивановъ (ул. Александровска № 458).

Обѣщавамъ работа бърза, солидна и съ най-умѣрени цѣни.

Съ почитание:

Георги Янковъ.

ОБЯВЛЕНИЯ ОТЪ СЪДЕБ. ПРИСТАВИ

№ 4259

Извѣстявамъ, че 31 денъ отъ денятъ на последното двѣкратно публикуване настоящето въ в. „Вѣститель“ ще се продаватъ на публиченъ търгъ въ канцеларията ми въ гр. Плъвенъ, слѣдующитѣ недвижими имоти, находящи се въ Комаревското землище, а именно:

1) Нива „Голѣмия брѣстъ“, 12 декара — 120 л.

2) Нива „Равнището“, 6 дюлюма — 72 лева.

Горнитѣ имоти принадлежатъ на Томо Гавриловъ отъ с. Комарево, не сж заложени, продаватъ се по вѣсканието на Динко Беновъ отъ сѣщото село за 200 лева, лихвитѣ и разноскитѣ по изпълнител. листове № 38 и 37 на Плъвенский Окол. Мировий Съдия.

Наддаването ще почне отъ първоначал. оцѣнка.

Разглеждането книжата и наддаването може да става всеки присѣтветвенъ денъ въ канцеларията ми.

гр. Плъвенъ, 8-й Май 1902 год.

Дѣло № 526/98 год.

1—2

Съдебенъ Приставъ: Ив. Цоковъ

Търговско Бюро на Цв. Караивановъ — Плъвенъ.

улица Александровска № 458.

Търговското Бюро на Цв. Караивановъ, извѣстява на Г. г. интересующитѣ се, че се занимава съ: комисиона-експедиция-инкассо-внось и износъ на иностранны и мѣстни произведения и прѣдставителство въ гр. Плъвенъ и окръга му, на разни иностранны и мѣстни търговски книжки и дружества.

За сега то прѣдставлява:

I-то Взаимно-Благодѣтелно дружество „Подкрѣпа“ въ гр. София.

„Юнионъ“ Осигорително Д-во, противъ пожаръ и за животъ въ гр. Парижъ (Франция).

Намиратъ се винаги за продаване:

Машинки за прѣскане лозята противъ болѣстятъ пероноспора (мана, балсара) отъ система „Напрѣдъкъ“.

Синъ камъкъ (серѣсто-мѣдна соль) специално за приготвяване борделезовъ разтворъ за прѣскане на лозята.

Азбестови подложки. отъ Д-ръ Хегешовъ противъ потението на краката и — мазоли.

Книжката Американскитѣ лози и възобновлението на лозята, отъ В. Т. Мариновъ и раз. други книжки за прочетъ.

Разни сѣмена: градински и за саксий цвѣтя, руска едра леща и др.

Ножчета и жаблони за ашладисване на Американски лози и малки машинки за ронение на кукурузъ (мамули).

Кремъ и Пудра Malacine.

При това се извѣстява, че бюрото приема доставляванието на оцетъ отъ фабриката на г. Д-ръ Червенъ-Ивановъ въ гр. София и конякъ отъ Гръцката фабрика „Кампа“ съ износна комисиона, а така сѣщо и разни други стоки.

Намиратъ се за продаване резервни части на машинки за прѣскане, сѣщо се приематъ и за поправяне.

Има на разположение машинки за прѣскане, които ще дава подъ наемъ съ умѣрена цѣна.

Бюрото извѣстява, че винаги е въ готовностъ да дава всички разяснения и опжтвания на Г. г. клиентитѣ си.